

"Els fills necessiten trobar un pare que els espera"

El Papa Francesc recentment va parlar de la importància de la presència del pare en la família, "que sigui proper a la dona, per compartir-ho tot, alegries i dolors, cansaments i esperances. I que sigui proper als fills en el creixement".

10/02/2015

*Audiència general del Papa Francesc,
dimecres 4 de febrer de 2015.*

La Família- 4.El pare (II)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui vull desenvolupar la segona part de la reflexió sobre la figura del pare en la família. La setmana passada vaig parlar del perill dels pares «absents»; avui vull mirar més aviat l'aspecte positiu. També sant Josep va ser temptat de deixar Maria, quan va descobrir que estava embarassada; però va intervenir l'àngel del Senyor que li va revelar el disseny de Déu i la seva missió de pare putatiu; i Josep, home just, «*va prendre a casa la seva esposa.*» (Mt 1, 24) i va esdevenir el pare de la família de Natzaret.

Tota família necessita del pare. Avui ens centrem en el valor del seu paper, i voldria partir d'algunes expressions que es troben en el llibre dels Proverbis, paraules que un pare adreça al propi fill, i diu així: «*Fill*

meu, si el teu cor es fa savi, també el meu cor se n'alegra; tot jo ho celebraré quan parlaràs honradament.»(Pr 23, 15-16). No es podria expressar millor l'orgull i l'emoció d'un pare que reconeix haver transmès al fill allò que importa de veritat a la vida, és a dir, un cor savi. Aquest pare no diu: «Etic orgullós de tu perquè ets precisament igual a mi, perquè repeteixes les coses que jo dic i faig». No, no li diu senzillament qualsevol cosa. Li diu quelcom molt més important, que podríem interpretar així: «Seré feliç cada vegada que et vegi actuar amb saviesa i m'emocionaré cada vegada que t'escolti parlar amb rectitud. Això és el que vaig voler deixar-te, perquè esdevingués quelcom teu: l'hàbit de sentir i obrar, parlar i jutjar amb saviesa i rectitud. I perquè poguessis ser així, et vaig ensenyar allò que no sabies, et vaig corregir errors que no veies. Et vaig fer sentir un afecte

profund i alhora discret, que potser no vas reconèixer plenament quan eres jove i incert. Et vaig donar un testimoni de rigor i fermesa que potser no comprenies, quan només haguessis volgut complicitat i protecció. Jo mateix, en primer lloc, vaig haver de posar-me a prova de la saviesa del cor, i vigilar sobre els excessos del sentiment i del ressentiment, per carregar el pes de les inevitables incomprendions i trobar les paraules justes per fer-me entendre. Ara -continua el pare-, quan veig que tu tractes de ser així amb els teus fills, i amb tots, m'emociono. Sóc feliç de ser el teu pare». I això és el que diu un pare savi, un pare madur.

Un pare sap bé com costa transmetre aquesta herència: quanta proximitat, quanta dolçor i quanta fermesa. Però, quant consol i quanta recompensa hom rep quan els fills rendeixen honor a aquesta herència.

És una alegria que recompensa tota fatiga, que supera tota incomprensió i cura tota ferida.

La primera necessitat, per tant, és precisament aquesta: que el pare sigui present en la família. Que sigui proper a la dona, per compartir-ho tot, alegries i dolors, cansaments i esperances. I que sigui proper als fills en el creixement: quan juguen i quan tenen ocupacions, quan estan despreocupats i quan estan angoixats, quan s'expressen i quan són taciturns, quan es llancen i quan tenen por, quan fan un pas equivocat i quan tornen a trobar el camí; pare present, sempre. Dir present no és el mateix que dir controlador. Perquè els pares massa controladors anul·len els fills, no els deixen créixer.

L'Evangelí ens parla de l'exemplaritat del Pare que és al cel - l'únic, diu Jesús, que pot ser

anomenat veritablement «Pare bo» (cf. *Mc* 10, 18). Tots coneixeu aquesta extraordinària paràbola anomenada del "fill pròdig», o millor del «pare misericordiós», de l'Evangelí de sant Lluç al capítol 15 (cf. 15, 11-32).

Quanta dignitat i quanta tendresa en l'espera d'aquest pare que està a la porta de casa a l'aguait que el fill torni! Els pares han de ser pacients. Moltes vegades no hi ha res més a fer més que esperar; pregar i esperar amb paciència, dolçor, magnanimitat i misericòrdia.

Un bon pare sap esperar i sap perdonar des del fons del cor. És cert, sap també corregir amb fermesa: no és un pare dèbil, complaent, sentimental. El pare que sap corregir sense humiliar és el mateix que sap protegir sense guardar res per a si. Un cop vaig escoltar en una reunió de matrimonis un pare que deia: «Algunes vegades he de castigar una mica els fills ... però mai bruscament,

per no humiliar-los». Que bonic! Té sentit de la dignitat. Ha de castigar, ho fa de la manera justa, i tira endavant.

Així, doncs, si hi ha algú que pot explicar en profunditat la pregària del «Parenostre», ensenyada per Jesús, és precisament qui viu en primera persona la paternitat. Sense la gràcia que ve del Pare que està en els cels, els pares perden valentia i abandonen el camp. Però els fills necessiten trobar un pare que els espera quan tornen dels seus fracassos. Faran de tot per no admetre-ho, per no mostrar-ho, però ho necessiten; i el no trobar-ho els obre ferides difícils de tancar.

L'Església, la nostra mare, està compromesa a donar suport amb totes les forces la presència bona i generosa dels pares a les famílies, perquè ells són per a les noves generacions custodis i mediadors

insubstituïbles de la fe en la bondat,
de la fe en la justícia i en la protecció
de Déu, com sant Josep.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/els-fills-
necessiten-trobar-un-pare-que-els-
espera/](https://opusdei.org/ca-ad/article/els-fills-necessiten-trobar-un-pare-que-els-espera/) (11/04/2025)